

Moja

Fariel Timothy

láska

Moja láska

Autor: Fariel Timothy

Pôvodný názov: Moja láska

Žáner: romantická dráma

Forma: filmový scenár

Počet strán: 192

Jazyk: slovenský

Grafická úprava: Fariel Timothy

Vydavateľ: Fariel Timothy

Vydanie: 2. elektronické

Rok vydania: 2019

Dátum vydania pôvodnej verzie: 27. september 2018

ISBN: 978-80-570-1543-7

Všetky práva vyhradené © Fariel Timothy

Táto kniha, ako aj všetky jej súčasti, podlieha autorským právam, podľa Zákona 185/2015 Z. z. Je možné ju využívať výlučne na súkromné účely. Knihu ani žiadnu jej časť, nemožno bez písomného súhlasu autora, šíriť tretím osobám, nemožno ju duplikovať a pozmeňovať, či obchodovať s ňou.

Akokoľvek porušenie autorských práv a zákona, je trestné!

—

Všetky práva vyhradené © Fariel Timothy

Napriek tomu, že Max Phoebe
(vlastným menom Joshua Greiner)
je hviezdou mnohých televíznych formátov Ameriky,
láska po ktorej veľmi túži mu nebola dožičená.

Respektíve, lásku by aj v davoch fanúšikov dávno našiel,
no on sám vždy sníval iba o jedinom mužovi zo svojich snov
(tmavovlasý, hanblivý a krásny,
neustále s úsmevom na rozžiarených očiach).

... Presne tak si ho vždy predstavoval.

No potom sa to stalo.
Stalo sa niečo zvláštne, pretože z neba spadla hviezda.
Jedného dňa predstúpil pred neho
Pedro a svet sa zmenil.

Zmenil v základoch i v podklade,
zmenil sa na lásku...

Fariel Timothy

Moja láska

1

Hala, diváci a utlmené svetlá, všade iba bláznivý dav ľudí, všetci sústredene nazerajú v uhlíkami rozžiarené javisko, kde hľtač ohňov vsúka predpálený plameň. Následne však, svetlá roztočia sa prudko do strán, priestor rozjasní sa v kolonáde miešajúcich farieb, v čo do popredia rozprúdilej explózie vstúpi Bobby, moderátor veľkolepej šou.

BOBBY

„Áno... Bol to úžasný výkon!“

S eufóriou odvetí, kým učíňuje v lakom trených doskách záverečné kroky, nazeravo hľadiac až na dvíhavých sa rozjarených ľudí.

BOBBY

**„Musím uznať,
že je až neuveriteľné,
ako rýchlo sa stratilo toľko plameňa.“**

Pokračuje v opomínaní už uhratého deja, akoby až s vášňou len pre tento zážitok, keď stále premýšľa nad ohňom, čo sa vyparil, stojac vedľa kandidáta, kým on v hodnotenie netrepezlivo už čaká.

BOBBY

**„No prichádza čas, kedy porota rozhodne o osude
tohto nádejného ohňohľtača...“**

Dodáva už s menším nadchnutím, no stále sebedomosťou pozerá, prejavujúc v saténovo lesknúcom sa saku, v nohaviciach obdobného nebového druhu, s mikrofónom pripevneným k vyčnievajúcemu, javiac sa, že gumovému uchu, v účese, čo ulízaný neúprosne pripadá, ukončujúc nazberaným chvostom, tiahnúc až dovysoka.

BOBBY

„Aký je tvoj verdikt, Andrew?“

Spytuje sa s úškrnom, v úzkych falošnosťou vykrivených perách i v pichľavých a zaklínavých očiach, zatiaľ, ako sleduje tiež hemžiace sa davu.

ANDREW

„Pre mňa osobne... Páčilo sa mi to!“

Pohltený nadšením to zhodnocuje päťdesiatnik Andrew, správajúc, že toto číslo sa mu páčilo.

ANDREW

**„Mám rád adrenalin a tvoje vystúpenie,
adrenalin malo.“**

Bobby s ešte výraznejším presileným úsmevom sa k ohňohltačovi otáča, aby upriamil na jeho radosť, kým Andrew pečatí si verdikt.

ANDREW

„Takže... Hovorím úno!“

Keď publikum sa v ruchu ocitá, Bobby udržiava s nimi vycibrený očný kontakt, no zároveň i na hltača skrz v tie rozdurené masu

hľadí, keďže práve získal od Andrewa, prvé áno.

BOBBY

„Máš prvé áno! Gratulujem...“

Exaltačne oznámi, že človek by mu vážne uveril ten ohúrený pohľad, čo javí sa však, iba ako clona v líščom profile. Vzápätí už nádejne tak, niekam na kulisy sa i zadíva, v duchu premýšľajúc ďalej, no prefikáný úsmev mu na tvári zostáva, veď akoby tá kladná črta, iba omylom sa odzrkadlila na tejto tvári.

BOBBY

**„No nadišiel čas,
kedy musí vyjadriť svoj názor Paula!“**

Náhla zmena tvarovateľného hlasu, vyjadruje isté pochybnosti v prejavenú nádej, keď so zmenou škály, mení sa aj na počkanie formujúci pohľad a on rozpačito pozoruje stredné porotcovské kreslo, s občasným i zabrnením ceruzkou len vkresleného obočia.

BOBBY

**„Paula?
Počúvam! Ako si sa rozhodla?“**

Spytuje sa už i s predstieraným nadšením na novo nasadenej tvári, keď krstným menom oslovuje tridsaťsedem ročnú ženu, ktorej spoza stola s červenými bzučiakmi, vidno okrem hlavy pokrývanej čiernymi a jemne vlnitými vlasmi rozpustenými ku pleciam, už len šatstvo nad pol pásu nariasené v ramenách, červené a s čiernou mašľou, ako brošňou.

BOBBY

„Očaril aj teba tento hltač ohňov?“

Nezabudne pridať ako vsuvku i ten podlizačný afekt.

PAULA

**„Musím priznať...
Nepáčiło sa mi vaše vystúpenie!“**

Bojazlivo zhodnotí, čím pobúrenie plynie už od nestotožňujúceho sa davu, ktorý ukludňuje ako inak Bobby, voľne hýbajúcou dlaňou.

BOBBY

**„Situácia sa nám tu zamotáva...
Paula... Mohla by si vysvetliť, prečo si sa takto rozhodla?“**

Zo začiatku dumá, keď Bobby žiada od nej podrobnejšie vysvetlenie ortielu, no neskôr javiac sa, že odhodlaná, objasní si slová.

PAULA

**„Jednoducho nemám rada násilie.
No a toto... Zdalo sa mi to byť násilné!“**

Spokojná už sleduje ten rozvíjajúci sa program, no neustále akoby sa mrzela.

BOBBY

**„V poriadku... Paula hovorí nie.
No nič nieje stratené,
pretože o všetkom rozhodne Max.“**

Rôzne formy pocitov sa utužujú v jeho tvári, keď o verdikt žiada posledného z porotcov, no dlhoročné skúsenosti v tejto brandži umožňujú mu to pred publikom skryť a nasadiť len jednoliaty úsmev.

BOBBY

**„Ako si sa rozhodol?
Pošleš tohto lídra ohňa ďalej,
alebo ho necháš odísť domov?“**

Nesúvisle pozerá na Maxa, najmladšieho z rady porotcov, ktorý sedí v ľavej strane jeho gúľajúcich očí, odetí do úzko zošitého, sýto kráľovsky až modrého a po bokoch len prevísajúceho saka, bielej sčasti rozopnutej košele, čo pod blejzerom sa vlní, to všetko dopĺňa mu vo výkroji retiazka tak jasne zlatá, kým on v tvári obohnanej do úrovne zelenkavosivých očí hnedastými povievajúcimi vlasmi, je už pripravený v hodnotenie deja, ako Bobby s napätosťou čaká.

MAX

**„Nedávam ti áno...
Prepáč, no myslím si,
že sú čísla, ktoré si to zaslúžia viac.“**

S jasným znením odpovie, dívajúc sa vpred, v rozžiarené javisko vo svetlých vlniacich sa farbách, s Bobbym a tiež súťažiacim uprostred.

MAX

„Prikláňam sa k názoru Pauly!“

Dodá, vyznievajúc arogantne v tóne, ako zahľadí sa k tlačidlu.

BOBBY

**„Oh, to je škoda... Musíme sa rozlúčiť.
Bol to naozaj bravúrny výkon, no...
Nepostupuješ!“**

Okamžite reaguje divajúc sa s lútosťou, no je ozaj ťažké uveriť, či je to až tak škoda, podľa predstieraných výrazov od neho.

BOBBY

**„Dámy a páni, to bolo posledné vystúpenie
dnešného večera.
Sledovali ste najúspešnejšiu televíznu šou súčasnosti.
Sme radi, že ste s nami, sme radi, že ste so Star TV a...
S Amerika má talent!“**

Škála svetiel mení efekt, kým Bobby uzatvára dnešnú šou, takmer so slzami od dojatia v bodajúcich očiach.

BOBBY

„Toto je naša úžasná porota... Andrew Leppard...“

Publikum sa chveje v sedadlách, jednotlivé regióny od nadšenia dvíha, keď v moderátorových slovách znejú mená porotcov, ktorí od okraja vstávajú, kým Bobby pečatí to slovami a Judášovým bozkom z nahor obrátenej trasúcej sa dlane.

BOBBY

**„... Paula Smith a Max Phoebe.
Ja som Bobby Collins a týmto bozkom sa s vami lúčim.
Dobrá noc, Amerika!“**

Až dozreje už jeho hnusne vplyvateľný hlas a zvučka z odvysielaného programu sa v plátne prelína, celá hala ocitá sa v tme, porotcovia s Bobbym, s prvkom, že už bolo toho dosť, schádzajú do zákulisných častí, kde ani sa len nestíhajú spamätať, s úmyslom už toľkých veľavravných slov, čaká na nich Tred, slizký, odpudivý, kvázi chlap, s dioptriou pri očiach a s prstom prichystaným k nepotrebným radám.

TRED

„Ó Bobby, bol si úžasný!“

Akoby chcel hneď na neho skočiť, keď opisuje nadšenie, čo zažil z jeho euforicky vyznievajúceho ukončenia programu.

TRED

**„Ten grandiózny záver s bozkom z tvojej dlane...
Sám by som to nevymyslel lepšie.“**

On v emócií pohltený pozerá na neho, kým Tred nadnesene rozplýva sa z bozku z jeho roztvorenej dlane.

BOBBY

**„Ja ani neviem, čo ma to napadlo...
Proste, veľmi ma to dojalo.
Musel som to zo seba vydať.“**

Ešte s menej uveriteľnými výrazmi mu odpovedá jeho krvná skupina, ako odvracia sa postupom už od nich a odchádza do bočnej šatne, aby oddýchol si z toho náročného uvádzania búrlivého programu.

TRED

**„Andrew... Chcem, aby si bol na všetkých
titulných stránkach!
Tvoj výraz pri tom slove adrenalín...
Dostal si ma!“**

Vážne okúzlený usmerňuje jeho činy, v čo i tľapne ho na jedno z ramien, zatiaľ, kým on vzdáva sa z priestoru a vyberá hlavnou chodbou.

TRED

**„Max... Ty nemusíš hneď niekoho vyhodit!
Ten ohňohľtač mal predsa iskru!“**

Pozerá na Maxa s divným výjavom, premýšľajúc medzičasom nad tým, akoby mu práve vzal ten najväčší triumf... A či rovno víťaza?

TRED

„No nič, budú aj ďalší...“

Zhodnotí to s hnusom napokon, aký triumf to pre neho v skutočnosti bol, keď Maxa pootočí slovne vo chôdzi.

TRED

**„Pôjdeš 805kou!
V zadnej časti na teba čaká auto.
Novinárom sa vyhni!
Vieš, že nechcem škandál z toho Mikea!“**

S vážnou obavou ho odprevadí k chodbe s číslom 805, až v zákulisí zostane len s Paulou, ktorú následne si povrchovo premeria, od hlavy až nadol, ale najmä oblasť zadku v tesných šatách. Vzápätí si vzdychne, pootočí zrakom na znak... To sa mi len sníva. Chytí ju tak opatrne v odhalených pleciach, akoby ju utíšiť chcel aspoň drobným krehkým slovom.

TRED

„Paula, zlatko...

Najlepšie urobíš, keď...

Pôjdeš východom pre pomocný personál!“

Ešte ju v tom zúfalecky utvrdí, v čo ona bezmocne sa prizerá na vôkol.

2

Max vyberá sa utrápený šerom súvisle len tiahnúcou sa chodbou, kde signalizácia oznamujúca mu "EXIT", kráti jeho ubolenú cestu, keď po každých metroch sčítavých na oboch rukách, sprevádza ho vnáravé sa zelenkavé svetlo. Jeho tvár sa napred díva, vlasy prehýbajú sa mu zrakom, akoby to nebola len cesta plná spoločnosťou príčinených útrap, no skôr náhľad v tajných sférach beznádejne opakujúceho žitia.

MAX

-V DUCHU VRAVÍ-

**„Čo vám poviem na úvod? Som Joshua...
No všetci ma poznajú pod prezývkou Max Phoebe.
Rád spievam, píšem a tým sa vlastne živím.
Moderujem relácie,
som porotcom v talentovej súťaži,
denne, v jednom kole stretávam množstvo ľudí.
Jeden by si myslel,
dokonalý život,
no popritom ma niečo strašne dusí.“**

Ako na pohovke v samom strede sedí skrútený do klobka, so slzami dívajúc do prázdna a či špecificky niekam, pokračuje v dojímavosť samú.

MAX

-V DUCHU VRAVÍ-

**„Ked' to zhasne,
odrazu sa nachádzam len opustený, sám...
V strede tmavej izby na pohovke sedím.
Premýšľam a plačem.
Nad životom, nad tým všetkým.
Že aj ja som iba človek, ktorý s citlivosťou vníma,
neodolateľne túži, ale najmä...
Nachádzať chce lásku.“**

Ked' je v jeho očiach zameraná silná citlivosť, on pozerá až na vzdialené okno, ktoré akoby mu vytváralo jediný len svetlý priestor v temných komnatách, kde kvapky dažďa objíajú sklenú výplň, čím ponurost' sa vykreslivo rozpína. V duchu zadíva sa jemu naprieč, pokračuje v reči s prelínaním pohľadov až z túžob, kým tie túžby odzrkadľujú mu niečo, to, čo by si väčšmi prial, no... Ešte tomu čosi chýba.

MAX

-V DUCHU VRAVÍ-

**„Vždy som sníval iba o jedinej veci...
Vlastniť malý domček pri okraji mora,
iba pri kozube sedieť,
alebo tiež z brehu pozorovať vlny.
No najväčšmi však,
mať pri sebe človeka s kým prežijem svoj život...
A on ho prežije tiež so mnou.“**